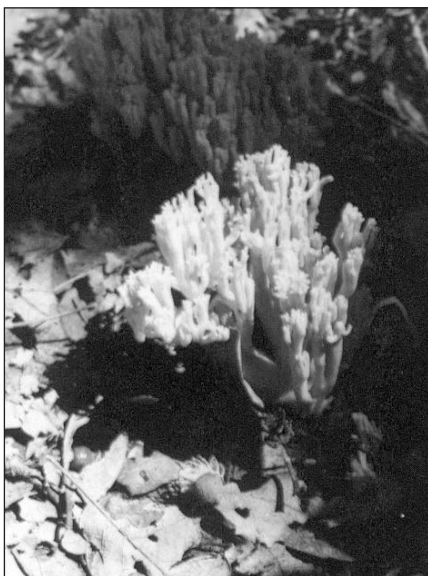

Zsófi

Zsófiival elég gyakran találkozom, de mióta iskolába jár, aminek idestova másfél esztendeje, még nem voltunk együtt az erdőn. Mert azelőtt – ahogy ő mondta, amikor még beszélni is alig tudott – „kirundáltunk”, ha családi összejövetel volt. Jártuk a Pilist, a Bakonyt. Ezekon a kirándulásokon nemcsak a család ügyes-bajos dolgairól beszélgettünk, hanem élénk, kutató szemekkel kerestük a fűben, avarban megbúvó gombát. Volt nagy öröm a gyerekek között, amikor egy-egy nagyobb „zsákmányhoz” jutottunk. Azután Zsófi iskoláslány lett a közös kiruccanások pedig valahogy megritkultak.

Az elmúlt év novemberében ismét együtt kaptattunk Pilisszentkereszt határában a hegyoldalon Szentkút felé. Élvezet volt járni az arasznyi avarban az esős idő utáni szokatlan melegben. A késő őszi gombák is csodálkozva kandikáltak, kémlelve az őszi nyárba.

Zsófiival kicsit eltávolodtunk a gyalog-ösvénytől, ahol a család apraja és nagyja menetelt. Gombát kerestünk, Zsófi hátán egy hozzá képest hatalmas hátizsák. A nagy levélzónben megbúvó gombakalapokat bizony nehéz volt észrevenni. Egy-egy tuskó előtt vizsgáltuk a gyűrűs tuskógomba állapotát, hogy érdemes-e begyűjteni. Szaporodott a zacskókban a pörköltnekvaló. Gyönyörködtünk a lilapereszke lilájában, izgalmas volt a fekete trombitagomba rejtekhelyének kutatása. Zsófi jól felkészült. Volt a hátizsákban vagy négy zacskó. Ragaszkodott hozzá, hogy minden fajt külön tegyünk. – Majd apával otthon még meghatározzuk – mondta csak úgy mellékesen. Jólleső meglepetéssel fogadtam mondandóját, s nem felejtettem el megjegyezni, hogy Zsófi, hiszen te már igazi gombász vagy. Hát igen, mondta nagy komolyan.

A forráshoz közeledve az ösvény felé vettük az irányt. Az egyik fa tövében a lomb alól félig kilátszott egy eldobott sörösdoboz. No, gondoltam, most megtréfálom a kis gombászt. Nézd, Zsófi! Ott a fa tövében egy Bolétusz dobozus.

Zsófi a mutatott irány felé fordult, és elindult az öreg tölgy felé. Mikor odaért, nem szólt semmit. Lehajolt, megnézte a dobozt, majd levette a hátizsákját és keresgélni kezdett benne. Végül a sok kacat közül előhúzott egy gyűrűt műanyag zacskót és beletette az elhajított szemetet. Nagy kár, hogy idedobták, mondta. Nem kérdeztem, hogy ki s mikor tanította, hogy nem elég csak szörnyülködni, hogy szemét van az erdőben...

A friss forrásvíz után hazafelé indulunk. Zsófi begyűjtött még egy pár sörösdobozt és műanyag flakont. A faluba érve megállt az első kuka mellett. Szó nélkül felnyitotta a tetejét és lábujjhegyre kapaszkodva nézett a kuka alján koppanó szemét után. Nagy vagy Zsófi, mondtam minden különös magyarázkodás nélkül. Hátrafordult és huncut, villogó parázsszemével felém mosolyogva mondta, igen, én Nagy Zsófia vagyok.

Pápai Gábor

Esélyt kapnak a hársak

Megmentik a nagycenki hársfasort. Az alé 250 éves kislevelű hársai esélyt kapnak arra, hogy még évtizedekig éljenek. A menthetetlen példányok helyére fiatal fák kerülnek majd.

– Előbb vagy utóbb meg kell barátkozni az enyészet gondolatával, de a rövidesen elkezdődő munkálatok révén a fasort alkotó kislevelű hársak közül több esélyt kap arra, hogy még legalább 50–60 évig éljen – mondta Roth *Matthaea*, a területért természetvédelmi szempontból felelős Fertő-Hanság Nemzeti Park erdészeti és tájvédelmi osztályvezetője, a hársfasor rekonstrukciós munkálatainak egyik szervezője. – A Nyugat-Magyarországi Egyetem Növénytan Intézete és a budapesti Szent István Egyetem Tájvédelmi és Tájrehabilitációs Tanszéke által, a nemzeti park megbízásából végzett felmérések során a szakemberek a fasort alkotó fákat egyenként megvizsgálták és javaslatot tettek az elvégzendő munkálatokra. A szükséges anyagi fedezetet – több tízmillió forintról van szó – az Állami Erdészeti Szolgálat biztosítja majd.

Roth *Matthaea* hozzátette: elhúzódó tevékenységről van szó, első ütemben a fasor elejét, azaz a „köszönő felét” érinti a rekonstrukció, a további részekre csak ezután kerül sor. *Vörös Attila*, a TAEG Rt. erdőgazdálkodási igazgatója elmondta, hogy a száraz ágak és a fákön élősködő fagyöngy eltávolítása nem minden egyednél lesz elegendő, a kivágottak helyére fiatal, öt éves sorfákat ültetnek majd, így a hársfasor összképe mindvégig megmarad.

A bejárást végző szakemberek elmondták, hogy a híres hársfasor mindvégig látogatható lesz.

(Kisalföld)

A véletlen

A véletlen hozta úgy, hogy találkoztam *Boltizár Pál* újságíróval. Beszélgetésünk során hamar szóba került a Boltizár család és Selmechánya közötti, cseppet sem jelentéktelen összefüggés. A *Boltizár József* felszentelt püspök gyászmiséje (1904. július 14.) alkalmából kiadott emlékkönyvből idézet:

„A primási udvarból Selmechányára került plebánosnak 1856-ban.

Örök hálára kötelezte Boltizár a vá-

rost kivált akkor, mikor az ottani bányászati és erdészeti akadémia felett az abszolút kormány kimondta a halálos ítéletet, mely szerint az akadémia Bécsbe helyeztetett volna át. Boltizár kétszer utazott fel ez ügyben Bécsbe – akkor még kocsin! – és kétszer járult a király elé, a ki nagynevű ősenek, Mária Teréziának emez alkotását meghagyta a városnak és kijelentette, hogy az onnét soha el nem helyezhető. Képzeltető, mily örömmel fogadta a város ezt a hírt s mily lelkesedéssel ünnepelte annak meghozóját, illetve kieszközölőjét!”

A lapot Magyarország legnagyobb médiafigyelője, az

» **OBSERVER** «

OBSERVER BUDAPEST
MÉDIAFIGYELŐ KFT.

1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738

rendszeresen szemlézi